

V I Lenin

Krigsmakt och revolution

Upproret i Sevastopol växer alltjämt. Avgörandet närmar sig. De för frihet kämpande matroserna och soldaterna avsätter befälet. Fullständig ordning upprätthålls. Regeringen lyckas inte upprepa det skändliga tricket från Kronstadt, den lyckas inte framkalla några pogromer Eskadern har vägrat att gå till sjöss och hotar att bombardera staden, ifall man försöker kuva de upproriska. Befälet över Otjakov har övertagits av förre löjtnanten Schmidt, som avskedades för ett ”fräckt” tal om att de i manifestet av den 17 oktober utlovade friheterna borde försvaras med vapen i hand. Idag, den 15 november, utlöper – enligt ett meddelande i Rus – den frist, som utsatts för matrosernas kapitulation.

Vi står följaktligen inför ett avgörande ögonblick. De närmaste dagarna – måhända timmarna – kommer att visa, om de upproriska skall vinna fullständig seger, om de skall bli slagna eller om något slags överenskommelse skall ingås. I varje fall betyder händelserna i Sevastopol ett fullständigt sammanbrott för det gamla slavsystemet inom militären, det system som förvandlade soldaterna till beväpnade maskiner och gjorde dem till verktyg för att undertrycka de minsta frihetssträvanden.

Den tid är oåterkalleligen förbi, då den ryska krigsmakten – som fallet var 1849 – kunde sändas iväg för att slå ned en revolution utanför Ryssland Nu har krigsmakten oåterkalleligen avfallit från självhärskardömet. I sin helhet har den ännu inte blivit revolutionär. Soldaternas och matrosernas politiska medvetenhet är ännu mycket ringa. Men det viktiga är att medvetandet redan vaknat, att en *egen* rörelse börjat bland soldaterna, att frihetens anda överallt trängt in i kasernerna. Kasernen var i Ryssland alltid sämre än varje fängelse; ingenstans blev individen så förtrampad och kuvad som i kasernen, ingenstans frodades misshandel, stryk och förnedring av människan i sådan grad. Och denna kasern blir nu en härd för revolutionen.

Händelserna i Sevastopol är inga enstaka eller tillfälliga företeelser. Vi skall inte tala om tidigare försök till direkt uppror i flottan och i armén. Låt oss jämföra branden i Sevastopol med gnistorna i Petersburg. Låt oss erinra oss de soldatkrav, som nu ställs i olika truppförband i Petersburg (de publicerades i gårdagens nummer av vår tidning). Vilket märkligt dokument är inte denna lista på krav! Hur tydligt visar den inte att slavarmén håller på att förvandlas till en revolutionär armé. Och vilken makt kan nu hindra att sådana krav sprids inom hela flottan och hela armén?

Soldaterna i Petersburg vill få bättre kost, beklädnad och inkvartering, löneförhöjning, kortare tjänstgöringstid och kortare dagliga övningar. Men ännu större plats bland deras krav intar de, som endast kan ställas av en soldat, som känner sig som medborgare. Rätt att i uniform besöka alla möten ”i samma grad som alla medborgare”, rätt att läsa alla tidningar och att ha dem i kasernen, samvetsfrihet, likaberättigande för alla nationaliteter, fullständigt avskaffande av all hälsningsplikt utanför kasernen, avskaffande av upppassarsystemet, avskaffande av krigsrätterna och överföring av alla militära mål till civil domstol, rätt att inge kollektiva klagomål, rätt att försvara sig även vid det minsta försök av en överordnad att gå handgripligt tillväga. Det är Petersburgsoldaternas viktigaste krav.

Dessa krav visar, att en väldig del av armén redan är solidarisk med de för friheten revolterande Sevastopolkamraterna.

Dessa krav visar att de hycklande tal, som självhärskardömet lakejer för om arméns neutralitet, om nödvändigheten att hålla armén borta från politiken osv, inte kan påräkna den minsta sympati bland soldaterna.

Armén kan och får inte vara neutral. Inte dra in armén i politiken – denna paroll ställer bourgeoisins och tsarismens hycklande drängar, vilka i verkligheten ständigt dragit in armén i den reaktionära politiken och förvandlat de ryska soldaterna till de svarta hundradenas tjänare, till polisens hantlangare. Det är omöjligt att stå utanför hela folkets frihetskamp. Den som är likgiltigt inställd till denna kamp, han stöder excesserna av polisregeringen, som har lovat frihet för att begabba friheten.

Kraven från soldaterna, vilka betraktar sig som medborgare, är desamma som socialdemokraternas krav, alla revolutionära partiers krav, de medvetna arbetarnas krav. Det faktum att soldaterna ställer sig i frihetsanhängarnas led, att de går över på folkets sida, kommer att trygga att frihetens sak segrar och att soldaternas krav genomförs.

Men för att dessa krav skall genomföras verkligt fullständigt och bestående måste man ta ännu ett litet steg framåt. Man måste sammanfatta alla olika önskningar av soldaterna, som plågats med den fördömda tukthuskasernen, till en enda helhet. Och sammanfattade kommer dessa krav att betyda: den stående hären avskaffas och den ersätts av allmän folkbeväpning.

Överallt och i alla länder används den stående hären inte så mycket mot den yttre som mot den inre fienden. Den stående hären har överallt blivit ett reaktionens verktyg, en kapitalets tjänare i kampen mot arbetet, en folkfrihetens bödel. Låt oss därför i vår stora befrielse-revolution inte inskränka oss enbart till delkrav. Låt oss rycka upp det onda med rötterna. Låt oss fullständigt avskaffa den stående hären. Må armén smälta samman med det beväpnade folket, må soldaterna föra ut sitt militära kunnande till folket, må kasernerna försvinna och ersättas med fria militärskolor. Ingen makt i världen skall våga förgripa sig på det fria Ryssland, om bålverket för denna frihet blir det beväpnade folket, som har avskaffat militärkastan, gjort alla soldater till medborgare och alla vapenföra medborgare till soldater.

Västeuropas erfarenheter har visat den stående härens helt reaktionära karaktär. Krigsvetenskapen har bevisat att det är fullständigt möjligt att upprätta en folkmilis, som både i ett försvars- och i ett angreppskrig kan vara helt i nivå med de militära uppgifterna. Må den skenheliga eller sentimentala bourgeoisin drömma om avrustning. Så länge det finns förtryckta och utsugna i världen, får vi inte eftersträva avrustning utan måste eftersträva allmän folkbeväpning. Den ensam kommer att helt och fullt trygga friheten. Den ensam kommer att helt och fullt krossa reaktionen. Endast om denna omdaning genomförs, skall de arbetandes miljoner och inte endast en handfull utsugare komma i åtnjutande av verklig frihet.

Skrivet den 15 (28) november 1905

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 12, s 111-114